

de Bergrede XIV
Vervullen toont liefde

- * intochtlied 26 (opw.)
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 542
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Matt. 5:17-20
Rom. 8:1-17
- * lied 43 sup
- * preek n.a.v. Matt. 5:17
- * gebed/voorbede
- * slotlied 40 sup:1 en 2 **collecte**
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 40 sup:3

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Hoewel advent al weer geruime tijd achter ons ligt, mag toch gesteld worden dat de christen zonder meer altijd in advent leeft - zeker, als we er vanuit gaan dat het bij advent gaat om een je opmaken de Koning te ontmoeten. Het bekende adventslied 'Hoe zal ik U ontvangen' kan, zou je kunnen zeggen, daarom in relatie daartoe ook altijd gezongen kunnen worden. Wie de Koning, Jezus Christus, verlangt te ontmoeten, kan niet blijven stilzitten, die moet in beweging komen - wandelen en standhouden! En als toch iets de christen volgens Gods Woord heet te kenmerken dan is het wil dit opmaken! Bepalend is daarbij in de adventstijd en met Kerst zo vaak aangehaalde naam Immanuel. Het is immers deze naam die concreet Gods doel en belofte naar ons spelt: *God met ons*. Kunnen we ons iets heerlijkers voorstellen dan *God met ons*?! Dan kun je het leven aan. Dan kun je leven. En als het goed is, zal elk christen het leven: *God met ons*! Zichtbaar getuigend!

Maar, ik weet niet of het u wel eens is opgevallen dat wij als christenen naar de praktijk toe het *God met ons* het liefst verstaan als *God voor ons*. Dat geeft wat meer ruimte voor jezelf - ik weet niet of u het kunt aanvoelen dat kleine verschil in nuance tussen *met* en *voor* - het laatste legt wat minder claim op je.

Bovendien, je mag toch als christen uitgaan (zo verdedigen we dan onszelf!) van het gegeven dat Jezus - zoals Hij zelf zegt! - kwam 'vervullen'?! Dat wil toch bijvoorbeeld *zeker* zeggen dat waar wij als mens falen, zeg: tekortschieten, noem het: zondigen - en dat in de eerste Adam, Hij als de tweede Adam kwam, om te vervullen? Hij is toch het kerstgeschenk, de paasboodschap en de hoop voor de toekomst - *God voor ons*? Het klonk toch met Goede Vrijdag als een glorieuze jubel aan het einde van de eerste komst van de Zoon des mensen: *het is volbracht*?! Kleurt niet Jezus in onze tekst een en ander zelf zo in, als Hij het wezen zijn komen én zijn zijn plaatst onder: *vervullen*?

De boodschap van een louter rusten in het volbrachte werk schijnt ons christenen dan ook meer aan te spreken dan het appel van 'het Christus leven' als het inhoudelijke daarvan vanuit het volbrachte werk! Daarmee heb ik dan precies de ware aard geschetst van die genoemde nuance - noem het gerust *het spanningsveld* - tussen het 'God met ons' en het 'God voor ons'!

O zeker, ik zal de eerste zijn die belijdend het '*God voor ons*' (wie zal er dan tegen ons zijn!) erkent, maar dat zal slechts effectief blijken als het stoelt in eerst *God met ons*!

In het '*God met ons*' - Immanuel - (reëel geworden met Kerst) toont God zijn genadevol betrokken zijn bij de mens en dat juist in het licht van zijn welbehagen - zijn *voornemen*! Hij had/heeft de mens bedoeld voor Christus en blijft hem voor Hem bedoelen! En waar de mens in Adam heeft gefaald en faalt (te kort schiet en zondigt) kwam Hij als de tweede Adam in zijn Zoon om wat de eerste had nagelaten te vervullen. Helemaal toen bleek dat die gevallen mens - *zelfs de uitverkorene!* - niet aan Gods eis kon voldoen!

Zondigen betekent letterlijk je doel missen en dus: niet functioneren naar de bedoeling, het doel van God, je Schepper. Als nu Jezus in onze tekst spreekt over 'vervullen van de wet en profeten' dan bedoelt dit 'vervullen' het volstrekt tegengestelde van zondigen! Hij, de Zoon van God, is op gelijke wijze als de mens verzocht geweest, doch zonder te zondigen! Nee, Hij vervulde!

Vervullen - en uiteindelijk gaf Jezus dat zelf al aan - heeft niet als inhoud 'volmaken' zodat wat vervuld moest worden *opgeheven* kon worden: *meent niet dat Ik gekomen ben om de wet en de profeten te ontbinden!* Vervullen betekent: functioneren naar de bedoeling, een opvolgen wat God vraagt met het oog op het doel, *waarmaken*.

En omdat Hij tegelijk de straf van God vanwege ons niet functioneren met het oog op het doel heeft gedragen - genade op de eis van de wet -, heeft Hij ons allereerst de ruimte gegeven om vergeving voor dit zondigen te ontvangen (*het bloed van Jezus zijn Zoon reinigt ons v o o r t d u r e n d van alle zonden - 1 Johannes 1:7b*) en heeft Hij ons een *voorbeeld* nagelaten (zijn juk dat zacht en zijn last die licht is!): '*Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem opnebaren*' - onthullen, laten zien (Joh. 14:21)!

Met andere woorden de uitnodiging van Jezus om tot Hem te komen voor rust - het rusten, zal wel degelijk bewegen, wandelen en standhouden = 'Christus leven' tot gevolg hebben! Sterker, *moeten*

hebben: 'want voorwaar, Ik zeg u: Eer hemel en aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen'.

Jezus Christus kwam om de wet en de profeten te vervullen - Hij functioneerde, uit Gods eigen liefde voor de mens, naar de bedoeling en liet ons dit voorbeeld na! Hij gehoorzaamde, en Hij leerde gehoorzaamheid uit hetgeen Hij leed en Hij leed omwille van wat Hij leefde - Gods wil - het bracht Hem het kruis, en het kruis bewerkte de verzoening én gaf Hem de troon!

Spelt het Woord u, jou en mij een andere weg dan die van het kruis? Wie zegt Jezus Christus lief te hebben, vervult, hoorden we, zijn geboden - functioneert naar de bedoeling. Die is gehoorzaam en leert dat uit... het lijden!

Die lijdt omwille van wat hij leeft: Christus, Gods wil.

Diens leven kenmerkt het kruis.

Maar, het kruis geeft de kroon! *'Immers indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking'.*

Ik noem het dan ook op grond van Jezus' eigen Woord een aperte dwaling om de genade en de wet tegen elkaar uit te spelen en in het verlengde daarvan te stellen, dat de wet voor ons nu niet meer geldt! 'Ja maar, Jezus heeft de wet toch vervuld? Heeft door zijn volbrachte werk de wet niet afgedaan? Is er nu niet alleen nog ruimte voor de genade?'

Dit is een visie die wat vaak hand in hand gaat met de gedachte dat de bergrede niet voor ons christenen zou zijn bedoeld maar voor de Joden, zoals, zeggen aanhangers van deze gedachte, heel het evangelie van Mattheüs. De wet die ons aan ons zondigen ontdekt, zal, zoals Gods Woord toont bij onder andere Paulus, ons naar Christus drijven. Ze wordt in die zin 'tuchtmeester' genoemd en Christus maakt het ons, zoals we zagen, mogelijk de wet te leven!

Maar, dan de wet niet in de zin van geboden om die om de geboden te houden - daar lag immers de fout bij met name de schriftgeleerden en farizeeën! - maar, de geboden houden om God zelf in die geboden. Dat was het motief van Jezus: leven tot eer van de Vader. Dat geldt ons vanuit zijn autoriteit: de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

Daarom waag ik het te stellen: als de door ons beweerde ontvangen genade bij het kruis van Golgotha ons niet brengt tot wandelen en standhouden in Gods weg van de wet van de Geest, in overeenstemming met Jezus' wandel, dan heb je niet werkelijk genade ontvangen! God ziet naar het hart - de schriftgeleerde en de farizeeër alleen naar de buitenkant...

O ze waren trouw, menigeen kon aan hen een voorbeeld nemen, alleen Jezus zelf - 'Ik zeg u' - maakt naar de mens die zegt discipel te zijn de claim van de wet velen malen sterker! De discipel - wiens karakter en natuur Hij had uitgeschilderd in de zaligsprekingen (een karakter en natuur merkbaar als zout en zichtbaar als licht) - krijgt nu in die sterke claim van de wet, de confrontatie met de concrete toespitsing van het zout en licht zijn: *'Want Ik zeg u: Indien uw gerechtigheid niet overvloediger is, meer dan die der Schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.*

Niet alleen voor Jezus geldt daarom het 'vervullen' maar ook degelijk ons! Hoe nadrukkelijk mocht dit blijken uit het door ons gelezen Romeinen 8 en dan met name uit het vierde vers, terwijl een en ander, zoals al eerder gezegd, concreet verbonden is met het vervullen van/door de Zoon van God (vers 3): *'Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees - God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, opdat (redengevend) de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest'.* Met andere woorden, God met ons!

Hoe bepaalt dit elk christen bij de absolute behoefte aan de vervulling in de Heilige Geest, en hoe bepaalt het ieder die deelt in die zegen bij de reden van het ontvangen van de volheid des Geestes! Hoe mooi hebben de profeten dit, Gods woorden nasprekend, voorgezegd: *'Ik zal rein water over u sprengen en gij zult rien worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen; een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste - wedergeboorte - het hart van steen*

zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven...'. Maar er is meer voor de wedergeboren mens (Jood en of Griek, in Christus valt de scheidsmuur weg!): 'Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken... en dan komt het doel van de vervulling met de Heilige Geest... en maken dat gij naar mijn inzettingen wandelt en mijn verordeningen onderhoudt'. 'Ik, zegt de Here door een andere profeet, zal mijn wetten in hun verstand leggen en ik zal die in hun harten schrijven'.

Hoe nodig is Pinksteren in ons leven! Dat zeker tegen de achtergrond van het net geciteerde Woord van Jezus: *'Indien uw gerechtigheid niet overvloediger is, meer dan die der Schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker (kan het sterker?!) niet binnengaan'.*

Als één gevaar deze eindtijd kenschetst dan is het wel het gevaar om zonder wet van God te leven! Heeft niet Jezus zelf voorspeld dat de *wetteloosheid* zal toenemen naast de verkillung van de liefde? Dat deze twee door Hem in één adem zijn genoemd, behoeft niet te verwonderen, immers, hoe nauw zijn deze twee op elkaar betrokken? Heette al niet het gehoorzamen van Gods wet, liefde?! Waarop komt de uiteindelijke essentie van de wet - het houden ervan - anders neer dan op ook liefde?! Hangt niet aan uiteindelijk twee geboden, met als kenmerk de liefde, de ganse wet en de profeten? *'Gij zult de Here uw God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten'.*

Het heet in Mattheüs 24: 12 juist: *'En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen'.* En waarom is er een toenemende wetsverachting? - en denken we niet dat wetsverachting, wetteloosheid, alleen het leven geldt van de niet christen - het geldt (en mijns inziens doelt Jezus juist daarop) zeker ook degenen die zich christen noemen maar feitelijk weigeren aan Christus gelijk te leven! Met ander woorden, het christenleven dat weigert het IK in de dood met Christus te geven én... voor dood te houden!

Overall waar het IK leeft, is alleen maar eigenliefde.

En waarom zien we dat zoveel juist onder de tien maagden? Omdat er vijf dwaas heetten, weet u nog? Dat wil zeggen, zoals we in de vorige preek zagen, olie - beeld van de Hielige Geest - misten in de kruik! En juist die schrijft Gods wet in ons binnenste - levend! Stuwt om te vervullen! De Geest van het zoonschap.

Het zoonschap dat, zoals we onderhand weten, alles te maken heeft met het beërven van het Koninkrijk der hemelen. Alleen *in* Hem kunnen wij Gode behagen, dat is: functioneren naar de bedoeling...

'Die Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn...'

Die Geest wil ons veranderen middels het 'uitleven' van Gods geboden, naar het beeld van de Zoon, tot zonen opdat wij Hem zullen zien gelijk Hij is bij zijn wederkomst!

Daarom: wie Jezus de Christus, de Koning, wil zien bij de aanstaande wederkomst kan niet blijven zitten, die *moet* in beweging komen, wandelen en standhouden in de Geest.

Leven wij zo in advent?

Gricht op de aankomst - parousia, biddend: Hoe zal ik U ontvangen?!

Hoe?

'Ik zeg u' door het houden van het kleinste gebod. Maar bedenk: Immanuel, *God met ons!*

'En de vrouw had zich gereedgemaakt... met blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden, dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen...'. Over advent, opmaken gesproken!

Amen.